CELĂLALT

FLORIN PÎTEA

„Paperback writer”
Beatles

Al doilea text al lui Florin Pîtea (o premieră în acest Almanah), ne plimbă într-un univers de acum familiar iubitorilor de ciberpunk, dar… cu o mică întorsătură finală, care te duce cu gândul la altceva.

Numiţi-l Bill. El însuşi îşi spunea astfel, sau folosea un nume asemănător. Poate Will. Nu sunt foarte sigur. Stătea înghesuit într-o cafenea, la o măsuţă din colţ, urmărind cum din fumul gros de ţigară se decupau siluete albăstrii care schiţau mişcări, lăsând impresia că se desprinseseră dintr-un film mut căruia cineva îi adăugase, în glumă, o pistă sonoră înregistrată într-un viespar. Bill fuma şi el, deşi era miop şi fumul îi irita ochii. Nu ştiu de ce fuma. Poate nici el nu ştia.

Jacheta şi-o aşezase pe spătarul scaunului. Piele tare, scorţoasă. Croială asimetrică.

Bill venise să ia pulsul străzii. Credea că avea nevoie de asta, însă, de fapt, îi făcea plăcere. Îl încânta uneori să urmărească forfota oraşului, mai ales la anumite ore. Câteodată, vedea paşii unui balet cu milioane de figuranţi, alteori un ritual extrem de complicat sau chiar sisteme de relaţii care-i aminteau mai mult ecologia decât ştiinţele sociale. Adesea se lăsa fermecat de amănunt, de incident.

Strivi chiştocul în scrumiera pe jumătate plină şi scoase dintr-un buzunar al pantalonilor mărunţiş nichelat, cu care plăti cafeaua. Luă jacheta pe antebraţul stâng şi se

îndreptă spre ieşire.

Afară era o ploaie măruntă, rece. Bill îşi aşeză jacheta peste umerii înguşti, apoi se răzgândi, vârî braţele în mâneci şi trase fermoarul până sus, aproape de bărbie.

Trotuarul era plin. De la înălţimea lui, Bill vedea mai mult umbrele colorate şi, din când în când, faţa câte unui bărbat înalt. Se simţea ca Gulliver în Ţara Ciupercilor.

Dădu din coate ca să poată traversa trotuarul ticsit. Cu zece-cincisprezece ani în urmă, înghesuiala asta era ceva îndepărtat şi comod, o chestie exotică văzută la T.V. sau în *National Geographic.* Ceva la care să visezi ori despre care să scrii. Acum, văzut din stradă, oraşul lui Bill era la fel de aglomerat ca New York în anii ’60 sau Tokio în anii ’80.

Se opri lângă maşină, o Mazda roşie cu faruri escamotabile. Căută prin buzunarele jachetei, pe când ploaia perfidă i se prelingea după ceafă.

Bliper-ul.

Luă încă o dată buzunarele la rând, deschizând apoi închizând fermoare şi capse. Astfel află că-i lipseau cheile maşinii, cărţile de credit, portofelul cu actele şi banii.

Şi bliper-ul, ca să fie tacâmul complet.

Rămase uluit câteva clipe, cocoşat şi cu bazinul adus înainte. Ploaia îşi vedea de treabă, picurându-i din păr şi de pe guler pe ceafă, iar de-acolo scurgându-i-se pe spate.

— Băga-mi-aş, zise el meditativ, alegându-se cu o privire asasină de la o doamnă corpolentă cu un pechinez în braţe.

Înjurătura nu-l ajută să-şi recapete lucrurile (nici măcar bliper-ul şi cheile maşinii), aşa că Bill făcu cale-ntoarsă până la cafenea, se uită sub scaunul pe care stătuse, apoi îl întrebă ceva pe chelner. Nu-şi auzi propria întrebare în zumzetul turbat din local. Chelnerul clătină din cap.

Bill făcu semn spre telefon, ducând apoi degetul mare la ureche şi pe cel mic la gură, să fie sigur că era înţeles. Chelnerul răspunse tot prin semne: doi dolari convorbirea. Pe moment Bill era lefter, aşa încât se văzu nevoit să

renunţe.

Afară, în stradă, ploaia se mai potolise. Printre claxoane şi frânturi de hituri pop se auzea nişte muzică preclasică, prea fragmentată ca să poată fi recunoscută. Deasupra trecătorilor, un leu de neon alerga cu mişcări sacadate spre o uriaşă emblemă Carlsberg.

În toată aglomeraţia, Bill era singur cu necazul lui.

Se apropie din nou de Mazda elegantă, roşie, lucioasă şi cu forme cvasi-feminine. Aşează palma pe portiera călduţă, de pe care stropii de ploaie se evaporau.

Naiba să-i ia pe designerii care-au eliminat clanţele şi clapele exterioare.

— Vă rog să nu mă atingeţi, susură o voce delicată, cu accent de Cambridge, Altfel declanşez sistemul de siguranţă.

— Deschide şi nu mai parlamenta.

Dar cu o Mazda nu poţi să stai la discuţii. O descărcare electrică de avertisment îl scutură pe Bill, convingându-l să renunţe. Un grup de tineri grunge îl priveau de pe trotuarul de vizavi, rânjind şi comentând.

Furia neputinţei îi crispă fiecare muşchi abdominal, îi strânse inima şi-i apăsă plămânii. Ar fi luat în şuturi jucăria asta scumpă şi încăpăţânată, dar reacţia ar fi fost ridicolă. Poate chiar periculoasă. Pentru el.

Brusc, se hotărî să renunţe şi plecă pe jos, aprinzându-şi încă o ţigară şi trăgând din ea cu sete. Din fericire ploaia se oprise.

Prima escală o făcu la un sediu al poliţiei aflat în apropiere. Trebui să caute câtva timp, însă în cele din urmă ajunse, după ce primise lămuriri de la mai mulţi agenţi de circulaţie. O dată ajuns la sediu, veni rândul lui să dea explicaţii. Reuşi să-i convingă pe un subofiţer să-i ofere un colţ de masă, după care se aşeză şi începu să-şi redacteze plângerea. Pe hârtia lor, bineînţeles.

Când plângerea scrisă a fost gata, Bill a fost îndrumat

spre registratură. Înaintea lui mai aşteptau câteva persoane. Rândul său veni mai repede decât se aştepta, iar sergentul de la ghişeu îi vorbi cu amabilitate, în timp ce arunca o privire pe cerere. Când văzu semnătura, expresia de pe chipul lui se schimbă.

— Vă rog să aşteptaţi un moment.

Bill încuviinţă din cap, fără să vorbească. Sergentul ieşi. După câteva clipe, un ofiţer gras şi foarte roşu la faţă intră pe o uşă laterală.

— Va să zică tu ai pornit circul ăsta!

— Ce circ? se miră miopul. Am depus o plângere…

— Pe dracu' plângere. De două ore numai plângeri semnate de tine curg prin poşta-E.

— Dar…

— Şi-am telefonat la toate secţiile din oraş. Aceeaşi chestie.

— Dar eu n-am…

— Vezi să nu depunem noi plângere împotriva ta. Există legi anti-hacking, în caz că nu ştiai.

— În calitate de contribuabil am dreptul…

— Drepturile o să ţi le citim la arestare. Pe-ăla cu „Poţi păstra tăcerea" ar trebui să-l foloseşti de-acum.

Un recrut băgă capul pe uşă:

— S-a oprit, dom' căpitan.

Grăsanul porni spre ieşire, bombănind mai departe.

— Zi mersi c-ai scăpat de data asta. Însă prima oară când o să fii implicat într-o chestie cât de măruntă, îţi promit c-o să te usture. Hai, dispari!

Deschise şi închise gura de mai multe ori, ca un peşte pe uscat, însă nu-i veni nici o replică, iar uşa trântită în urma căpitanului îl scuti de efort. Porni spre casă, mai mult uimit decât furios.

Uneori, în sinea lui, găsea un nume de alint pentru stradă, strada-concept, arhetipul unde se întâlneau toate străzile, chiar şi cele visate de el şi închegate pe hârtie.

Măicuţa Stradă. Câteodată îl cuprindea un sentiment înrudit cu tandreţea când o vedea îndeaproape, atât de schimbătoare şi de indiferentă. Dar astăzi nu. După mai multe ore de mers prin aglomeraţie, Bill era sătul până în gât de stradă, indiferent sub ce aspect i s-ar fi înfăţişat. Trecuse dincolo de enervare, plictiseală sau apatie şi se scufundase în simpla oboseală, atingând adâncimi despre care nici n-ar fi crezută că există.

Când ajunse în capătul străzii sale, nici nu mai avea energia necesară să se bucure. Poate că ar fi grăbit ritmul mersului, însă fiecare pas îi provoca dureri în tălpi, de unde se răspândeau de-a lungul picioarelor şi coloanei vertebrale, până în craniu.

Aleea care ducea la vilă i se păru interminabilă, ca într-un film de groază, însă Bill o parcurse.

Uşurarea ajungerii acasă aproape îl făcu să uite de oboseală.

Bătu în uşa de la intrare.

Încă o dată.

Şi încă o dată.

Din difuzorul disimulat deasupra uşii se auzi o voce virilă, plăcută:

— Momentan nu este nimeni acasă. Doriţi să lăsaţi un mesaj?

— Sunt eu, Bill. Deschide uşa.

— Dacă sunteţi chiar stăpânul casei, apăsaţi pe clapa din stânga-sus a bliper-ului şi uşa se va deschide.

— Mi-au furat bliper-ul în oraş. Nu mai face pe nebunul. Deschide.

— Nu mai insistaţi. În caz contrar voi chema poliţia. Puteţi fi acuzat de vagabondaj şi falsificarea identităţii.

— Deschide că sparg uşa. Zob te fac!

— La lista acuzaţiilor se vor adăuga tentativa de pătrundere prin efracţie şi intenţia de distrugere a unui bun, proprietate particulară…

— Siliciu mă-tii, pufni Bill.

— … ca şi tulburarea liniştii publice prin proferarea de cuvinte injurioase.

Se aşează pe treptele de la intrare, urmărit de camera video a sistemului de securitate.

— Staţionarea în perimetrul acestei proprietăţi particulare este interzisă, continuă vocea nemiloasă.

Bill încercă cu stoicism s-o ignore. Îşi sprijini bărbia în pumni şi privi portul prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Unde-or fi Deb şi copiii? se întrebă, iar din greşeală îşi puse întrebarea cu voce tare.

— La agentul literar, sosi replica, urmată de nume, adresă şi număr de telefon.

Când îşi reveni din surpriză, Bill notă numărul cu un pix pe podul palmei.

— Mersi, fraiere, mormăi el peste umăr.

Stătu aşezat alte câteva minute, urmărind cum peste aripile pescăruşilor şi luminile vapoarelor se lăsa înserarea, îşi întinse picioarele. Fumă o ţigară încet, pe îndelete şi dădu s-o aprindă şi pe a doua, însă se răzgândi şi o puse înapoi în pachet.

Într-un târziu se ridică, îşi scutură turul pantalonilor de praf şi porni spre şosea, în vreme ce deasupra Pacificului se iveau câteva stele.

Aproape de capătul aleii zări ceva lucind stins în iarbă. Când se apropie, lucirea dispăru, iar Bill trebui să bâjbâie câteva minute prin iarba udă. Până găsi.

Norocul îi ieşise în cale, deghizat într-o monedă nichelată de 50 de cenţi.

O făcu să sară în aer, o prinse în pumn şi-o privi iar, bucurându-se în sinea lui ca un copil, apoi o întemniţă într-un buzunar al jachetei.

Câteva minute mai târziu, după ce dăduse de două ori chix, găsi un telefon public în stare de funcţionare. La lumina becului, cu receptorul prins între umăr şi obraz, Bill formă numărul notat în palma stângă. După al şaselea apel, cineva răspunse. Îşi dori cu disperare să nu fie

greşeală.

Nu era.

— Salut, sunt Bill. Să vezi ce-am păţit…

— Cine eşti?

— Bill. Scriitorul…

— Fii serios. Bill e la mine. Uite, ţi-l dau la telefon.

Aproape scăpă receptorul din mână. Se auzea muzică, tămbălău. Zgomot de petrecere. Apoi o voce:

— Alo, Bill la telefon.

— Hei, Bill sunt *eu!* Cum…

— Ascultă, tipule, îi tăie vorba celălalt, nu ştiu cine eşti, dar ar trebui să te laşi de farse de-astea ieftine.

După care veni tonul, plângând cu timbrul său electric pierderea monezii nichelate. O vreme, Bill privi receptorul ca pe un obiect străin, neştiind ce să facă cu el, apoi păru să-şi amintească şi-l prinse la loc în furcă.

Ce! cu care vorbise avea chiar vocea lui.

Spre dimineaţă visă că era culcat pe bancheta din spate a maşinii părinţilor săi. Se întorceau acasă, iar tati şi mami erau întorşi cu spatele la el, atenţi la trafic. În maşină era călduţ şi întuneric. Tati îi spuse peste umăr:

— În regulă, Bill, într-un minut new-yorkez am ajuns. Dacă vrei, poţi să dormi puţin.

Însă lui Billy nu-i era somn. Privi afară, prin geamul lateral, încercând să înţeleagă cum se măsurau minutele la New York. El era din Wytheville şi nu fusese niciodată la New York, iar tati îi promisese că aveau să meargă acolo cu toţii în vizită, când Billy avea să împlinească şase ani. I se părea că a mai rămas o eternitate până atunci.

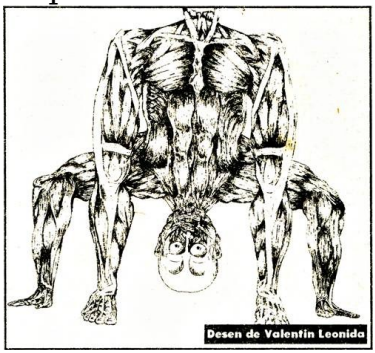

Stătea întins pe spate şi lumea de afară se vedea răsturnată. De fiecare dată când privea lucrurile invers, acestea îi apăreau ciudate, însă de această dată erau ciudate *rău.* Maşina trecea printre

construcţii geometrice stranii, unele opace, altele translucide şi deasupra lor se vedeau nori uriaşi, spiralaţi, de lumină orbitoare. Nu părea să fie *deloc* drumul spre Wytheville, iar tati nu-şi dădea seama de asta. Dacă se rătăciseră?

Şi la fel de ciudat era că lumina de afară nu intra în maşină. Mami şi tati erau nişte umbre mari, întoarse cu spatele, cărora Billy nu le putea vedea trăsăturile în întuneric. Încercă să se ridice de pe banchetă, să-l apuce pe tati cu mânuţele pe după gât şi să-l întrebe la ureche: „Nu-i aşa că mergem spre casă?” doar pentru a primi un răspuns liniştitor. Urmă un şoc, o durere surdă în umăr şi visul se risipi.

Se urcă înapoi pe banca de pe care căzuse, zgribulindu-se de frig şi încercând să-şi amintească faţa tatălui său. Din memorie îi răsăriră fotografii sepia, aşezate cuminţi în albumul Kodak cu file detaşabile. Nici o amintire *vie* a omului.

Treptat, privind parcul unde dormise, îşi aminti evenimentele zilei dinainte. Îl chinuia o foame teribilă. Singurul remediu la care se putea gândi pe moment era o ţigară. În timp ce fuma, încercă să pună datele în ordine, să ia decizii, să găsească o cale de ieşire. Numai că mintea îi era blocată de o singură întrebare, căreia nu-i putea găsi răspuns:

— De unde naiba a ieşit individul ăsta care pretinde că-i eu?

Faptul că Deb, copiii şi agentul său literar îl acceptaseră pe celălalt nu făcea decât să-i sporească perplexitatea.

Rătăci prin parc până la ora prânzului, răsucind în minte acea întrebare obsedantă. Se simţea ca şi când i-ar fi fost amputată o mână. Nu, mai mult de-atât. Întreaga sa lume, legăturile cu toţi cunoscuţii, mediul social în care trăise, acestea îi fuseseră amputate. Pe la unu şi jumătate îşi călcă mândria şi ridică un „Los Angeles Times” dintr-un

coş de hârtii, apoi se aşează pe o bancă, sub un arţar şi începu să citească.

În pagina a patra dădu peste fotografia unui Bill zâmbitor şi mult mai bărbierit, aşezată lângă un articol de zece rânduri. Celălalt plecase la Los Angeles, cu Deb şi cei doi copii. Intenţiona să se stabilească la Hollywood şi să scrie scenarii de film. Avea deja un scenariu în pregătire, contractat pentru o sumă atrăgătoare. Articolul nu preciza suma.

— E ridicol! pufni Bill. Auzi, scenarist la Hollywood! De ce nu gazetar de scandal?

— Se pare că ţi s-a-ntâmplat şi ţie, comentă o voce cu accent australian.

Ridică nasul din ziar şi văzu un bărbat cu privire albastră, ironică şi plete ondulate, ruginii, ce i se revărsau pe piept şi pe spate. Avea aerul unui artist heavy metal care sosise din San Francisco sau, mai curând, tocmai din San Diego, mergând pe jos. Însă nu era un artist heavy metal. Bill îl recunoscu, deşi nu-i venea să creadă.

— Mel?

Celălalt încuviinţă încet din cap.

— Ce naiba cauţi aici?

— Dar tu? replică pletosul, aşezându-se lângă el.

Bill îl puse în temă, sintetizând totul în câteva fraze.

— Da, ceva asemănător mi s-a întâmplat şi mie, acum vreo zece ani.

— Bine, dar... În zece ani n-ai făcut nimic să-ţi reiei locul, să-ţi recapeţi identitatea?

— La început am încercat, însă fără succes. Toţi mă credeau un fan al actorului, un excentric care şi-a făcut operaţii estetice. Culmea ironiei e că m-au înlocuit în timpul filmărilor, pe platouri, unde mai erau încă vreo patru sosii de ale mele, îmbrăcate la fel.

— Ai reuşit măcar să-ţi dai seama *cine* te-a înlocuit?

Răspunsul veni însoţit de o ridicare din umeri.

— Arată la fel. Vorbeşte la fel. Are aceeaşi mimică.

Aceleaşi gesturi.

— Nu e chiar nici o diferenţă?

— Joacă în filme mai cuminţi, mai comerciale. Atât.

Bill rumegă câteva clipe informaţia, apoi reformulă întrebarea care-l sâcâise toată dimineaţa.

— Cine *crezi* că ar putea fi?

— Ştiu şi eu? Gemeni răpiţi la naştere? Ectoplasme? Androizi? Extratereştri? Ciborgi? Clone?

— Ai citit multe romane de Dick în ultima vreme?

Actorul se prefăcu a nu sesiza sarcasmul întrebării.

— Culmea e că de când m-a înlocuit, i-a mai făcut soţiei mele doi copii.

— Înseamnă că nu sunt nici ciborgi, nici extratereştri, conchise Bill, care în viaţa obişnuită era circumspect cu ideile SF. Nici clone n-au cum să fie, pentru că tehnologia asta nu exista când ne-am născut.

— Problema e alta. Anul trecut, la Washington D.C., la o coadă pentru supa publică, am văzut un tip care susţinea că-i George al VII-lea, regele Marii Britanii! Regele George chiar fusese în vizită la Washignton cu o săptămână înainte. Tipul cu pricina îi semăna perfect. Se strânsese ceva lume în jurul lui. După argumentele pe care le aducea, era cât pe-aci să-i convingă, numai că lângă el a oprit o dubiţă albă, iar pe infirmieri nu i-a mai convins. Am mai stat aproape un an la Washington, însă pe George nu l-am mai întâlnit. Întâmplarea m-a convins că nu e deloc bine să dovedesc că sunt cine sunt. Prefer să fiu vagabond anonim, decât să devin o legumă într-un sanatoriu de boli mintale.

— Bine, dar… puteau să-i ia amprentele digitale, să-i analizeze irişii sau chiar să-i facă o scanare de gene. Oricare din astea ar fi dovedit că era adevăratul George.

— Oare cei ce l-au înlocuit ar avea interesul ca adevăratul George să fie repus în drepturi?

— După cum pui problema, s-ar zice că crezi în existenţa unei organizaţii mondiale secrete care se ocupă

cu înlocuirea personalităţilor. Miroase a paranoia.

— Ţi-e uşor să vorbeşti. Ai fost înlocuit de-abia ieri, pe când eu caut de zece ani un răspuns la situaţia asta, fără a fi găsit cel mai mic indiciu.

Bill scoase din buzunar pachetul aproape gol şi-i oferi lui Mel o ţigară. Actorul refuză. După ce-şi aprinse ţigara, scriitorul continuă:

— Hai să privim lucrurile altfel. Ce-a făcut sosia ta de când te-a înlocuit?

— Ţi-am spus deja. Filme cuminţi, comerciale.

— Perfect. Despre George şi sosia lui ce ştii?

— După încoronare, George anunţase că se va implica mai mult în viaţa publică. Avea un plan de reforme economice, idei îndrăzneţe.

— Şi?

— După vizita în America s-a cuminţit. Acum creşte cai de rasă, împarte zâmbete şi decoraţii. Cam atât.

— Bun. Sosia *mea* s-a apucat să scrie scenarii de film. Fiecare dintre noi, înainte de a fi înlocuit, era pe cale să introducă o schimbare în societate sau în ideologie sau măcar în imaginaţia colectivă. Sosiile sunt nişte momîi obediente, conformiste…

— Şi care nu schimbă nimic.

— Exact. Şi care nu caută să schimbe nimic. Poate că fiecare individ care-ar putea aduce o schimbare importantă e ameninţat de primejdia înlocuirii.

— Parcă-ţi mirosea a paranoia acum câteva minute.

— Ai dreptate, zâmbi scriitorul. Şi-acum, vorba lui Lenin, ce-i de făcut?

Actorul se ridică şi-şi trase mai bine pe umeri burnuzul albastru, peticit.

— Poate că nu-i răspunsul cel mai bun, dar am să trec graniţa înapoi, în Statele Unite. Aş vrea să-i comunic ceva sosiei mele. Nu verbal. Cu asta.

Bill n-avu nevoie să privească pentru a ghici ce vroia să-i arate roşcovanul. Era o puşcă de vânătoare cu patul şi

ţevile retezate, prinsă într-un holster, lângă coapsa dreaptă.

Iarna din acel an a fost mai lungă decât de obicei. Bill o petrecu vagabondând prin reţeaua de metrou a oraşului, privind, ascultând, învăţând, adaptându-se. Deprinse ritmurile secrete ale fluxului uman, stabili legături cu personalul de serviciu, cu îngrijitorii, cu alţi vagabonzi. Observă regularitatea monotonă cu care pereţii staţiilor erau inundaţi de o maree semiotică al cărei punct minim era dimineaţa, când tehnicienii de la întreţinere făceau curăţenie, iar maximul către miezul nopţii, când mâzgălitorii acopereau iar totul cu graffiti. Convingerea secretă a lui Bill, încă neverificată, era că îngrijitorii stabiliseră înţelegeri cu găştile de mâzgălitori. În felul acesta tehnicienii îşi asigurau locurile de muncă, iar derbedeii ştiau că nu vor avea necazuri serioase.

Într-o dimineaţă de ianuarie, Bill îşi luă inima în dinţi şi-i ceru unui negru spray-ul cu vopsea. Printre Xtasy, U BETCHAR S, Mekong §, Santa Claws şi MALCOLM X LIVES, BRD, scriitorul caligrafie cu vopsea azurie:

„Tata-i frumos cum n-ai mai întâlnit.
Are un lanţ de nouă mile,
De zale-atârnă inimi de copile
Ce le-a iubit şi-apoi le-a părăsit.”

— Ce faci, omule, îmi strici vopseaua cu prostii d-astea? se supără negrul.

Într-o altă zi, patru skin-heads îi ziseseră jidan îngălat. Bill se trezi răspunzând că-i la fel de jidan pe cât de chinez e Nelson Mandela. Derbedeii îl bătură metodic, fără grabă. Printr-un miracol, ochelarii nu i se sparseră. Buzele, nasul şi arcada stângă avură mai puţin noroc.

De-a lungul lunilor de iarnă se hrăni cu acadele lipicioase şi greţos de dulcege. Erau cel mai uşor de furat.

Probabil vânzătorii ziceau mersi că scapă de ele, căci nu le cumpăra nici dracu'.

Pe la jumătatea lui martie citi peste umărul unui călător, într-un număr din „Time", despre lansarea unui film SF. *Celălalt* îi masacrase povestirea de debut, transformând-o într-o operă rap. Era ca şi când „Fântâna" lui Marcel Duchamp ar fi fost folosită ca pisoar.

Spre sfârşitul lui aprilie, o serie de razii ale poliţiei metroului îi aruncă pe vagabonzi în stradă, iar Bill nu făcu excepţie. Învăţă să şteargă parbrize la o intersecţie, pentru câţiva bănuţi. După alte două săptămâni, îşi construi sub un pod rutier un adăpost din lăzi de carton, acoperit cu saci de plastic şi căptuşit cu polistiren expandat. Sperase ca polistirenul să ţină de cald. Nu prea ţinea.

Din când în când, pe deasupra treceau camioane grele, iar vuietul grav al motoarelor făcea să intre în vibraţie toată structura din beton armat a podului. Uneori, noaptea, de la grădina zoologică din apropiere se auzeau răgetele tigrilor. Apele somnului i se tulburau şi năşteau coşmaruri blakiene, dominate de o înfricoşătoare simetrie.

Într-o seară de august, Bill îşi găsi adăpostul scrum. Construi altul.

La două zile după ce încheie construirea noului adăpost, i se propuse o slujbă de mecanic auto. Lucră la negru, doar în schimbul de noapte, pentru o leafă de mizerie. Acum dormea într-o cămăruţă din spatele garajului, cu ferestre din plexi zgâriat.

Scrise două nuvele, pe care le trimise la „Omni", sub pseudonim. Redactorii i le respinseră pe motiv că erau nişte imitaţii neortodoxe ale „Sfântului Bill". Nu se lăsă şi încercă la alte reviste, însă nu obţinu nici măcar refuzuri politicoase.

În două sau trei rânduri îi veni chef să se urce pe acoperiş şi să strige în gura mare despre primejdia înlocuirii. Îşi aminti povestea cu George şi infirmierii. Se potoli.

După revelion apăru un nou roman al „Sfântului Bill”. Îşi procură o ediţie de buzunar şi-l citi din scoarţă în scoarţă, urmărind eforturile disperate ale *celuilalt* de a se înscrie în lumea lui imaginară. Rezultatul era un fel de parodie jalnică. Dar când încercă să scrie un eseu zdrobitor, Bill văzu cu uimire că ideile i se închegau greu, frazele îi şchiopătau. Trecuse un an şi jumătate de când fusese silit să abandoneze activitatea literară şi rezultatele începeau să se vadă. Recunoscu în sinea lui că, la acea oră, *celălalt* era mai scriitor decât el.

Deveni şofer de taxi, tot în tura de noapte. Patronul îl ajută să-şi procure acte noi, iar la poliţie Bill declară datele personale ale unui paralitic pe care-l cunoscuse în metrou. Când ieşi, cu noile acte în buzunar, îşi cumpără un ziar şi încasă şocul unei surprize negre.

Mel îşi ţinuse promisiunea.

Parcurse coloanele relatării, reamintindu-şi în acelaşi timp discuţia cu actorul înlocuit de-un simulacru. Fotografiile clinice etalate deasupra reportajului erau dincolo de închipuire, mai amănunţite şi atroce decât orice coşmar. Reporterul cita un singur fragment din declaraţiile ucigaşului: „Era din carne şi sânge! Nu credeam să… Era viu!”

— Ce credeai, idiotule? mormăi Bill pentru sine. Ţi-am zis că nu sunt ciborgi. Acum ai aflat pe pielea ta că nici ectoplasme nu sunt.

— Ai spus ceva? se întoarse spre el patronul.

— Nu, nimic, minţi Bill. M-am pomenit citind în şoaptă, atâta tot.

Pe ultima pagină ara o notiţă „La închiderea ediţiei”, în care se relata cum un fan îl mitraliase cu o Uzi pe asasinul vedetei. Se promiteau noi amănunte în ediţia din ziua următoare, ceea ce probabil însemna alte fotografii clinice.

Bill se simţi recunoscător pentru că serviciul îl ţinea departe de televizor în acea seară.

În agitaţia care urmă asasinării actorului, lansarea unor dischete cu versuri ale *celuilalt* trecu aproape neobservată. Prin intermediul unui hacker, Bill reuşi să obţină o copie imprimată a versurilor. După cum se aştepta, erau un plagiat searbăd al versurilor de pe discheta sa. Ca un plus de extravaganţă, celălalt adăugase dischetei planşe cu scanări de gene. Aşa făcuse şi Bill cu cele 95 de exemplare din ediţia de lux a primei dischete. Dar scanările acelea aparţinuseră unor anonimi. De această dată, planşele reprezentau chiar materialul genetic al autorului şi textul tipărit care afirma asta era însoţit de semnătura lui.

Crezu că i s-a ivit, în sfârşit, şansa cea mare. Făcu ore suplimentare, lucră sâmbete şi duminici de-a rândul şi economisi banii cu o avariţie draconică, de care nu se ştiuse capabil. Strângerea sumei îl costă şase ani din viaţă.

În cele din urmă reuşi să-şi facă o scanare a genelor într-o clinică specializată. Ceru compararea celor două rezultate, fără să le spună cui aparţinea celălalt set de gene.

A fost cea mai lungă oră din viaţa lui Bill.

Se plimbă pe culoare. Fumă, în ciuda interdicţiilor afişate în şase limbi internaţionale. Îşi şterse ochelarii până sclipiră ca limuzina unui diplomat japonez. Căută prin toate buzunarele jachetei jerpelite, fără să ştie ce anume. Îşi trosni degetele. Fumă iar, alegându-se cu o ameninţare de la sora şefă. Se aşeză şi se ridică de vreo sută de ori.

N-avea oglindă la ei, însă era convins că albise.

În cele din urmă, specialistul veni şi-i spuse că din comparaţia scanărilor rezulta identitatea celor două mostre genetice, până în cele mai mici amănunte.

Copierea unui adult până la nivelul structurii moleculare reprezenta o performanţă de care nu era capabilă nici o organizaţie cunoscută de Bill, fie ea secretă sau nu. Fără să ştie, omuleţul în halat alb îi spulberase

ultima speranţă de a afla de unde veneau înlocuitorii, sau de a stabili o diferenţă care să dovedească falsitatea, impostura, monstruozitatea celuilalt.

Peste mintea lui Bill se lăsă o amorţeală neagră, prin care puţine lucruri izbutiră să treacă în următoarele câteva luni.

Bill a rămas şofer de taxi şi, de atunci încoace, a început să lucreze în tura de zi. Ar vrea să avertizeze fiecare om în parte cu privire la pericolul acesta – pericolul de-a fi înlocuit cu un altul, imposibil de deosebit fizic, o momâie supusă şi obedientă, incapabilă să provoace schimbări. Ar vrea, dar îşi aminteşte de soarta regelui George – şi tace. Se preface că nu ştie că, deşi e originalul, în esenţă a devenit la fel de cuminte ca şi *celălalt.* O rotiţă cuminte în angrenajul altcuiva.

De câteva ori chiar l-a transportat cu taxiul pe cel ce i-a luat locul. Acesta nu l-a recunoscut, pentru că operaţia estetică făcută de skinheads, deşi fără anestezic, a fost foarte eficientă.

Bill a mai scris ceva, aplicând litere autocolante pe bordul taxiului. E o formă de protest, poate, sau doar un semn al renunţării. Crede că-l reprezintă, sau că-i un mesaj mai elocvent decât oricare altul. „CUVINTELE NU POT SĂ”. Atât.

Desen de Valentin Leonida